

Draga braćo i sestre!

Uskrsnuće Isusa Krista događaj je koji se nikada ne prestaje promišljati i razmatrati; što ga se više produbljuje, to nas više ispunja čuđenjem, privlači nas poput svjetlosti koja je neizdrživa, a ujedno ocharavajuća. To je bila eksplozija života i radosti koja je promijenila smisao cjelokupne stvarnosti – iz negativnog u pozitivno; a ipak, nije se dogodila na spektakularan, a još manje nasilan način, nego blago, skriveno, moglo bi se reći ponizno.

Danas ćemo razmišljati o tome kako Kristovo uskrsnuće može izliječiti jednu od bolesti našeg vremena: tugu. Prožimajuća i raširena, tuga ispunja dane mnogih ljudi. To je osjećaj nesigurnosti, ponekad i dubokog očaja, koji ispunja unutarnji prostor i čini se da nadvladava svaki zanos radosti.

Tuga oduzima smisao i snagu životu, koji postaje poput putovanja bez smjera i značenja. Ovo iskustvo, tako prisutno u našem vremenu, podsjeća nas na poznatu pripovijest iz Evanđelja po Luki (24,13–29) o dvojici učenika na putu u Emaus. Oni, razočarani i obeshrabreni, odlaze iz Jeruzalema, ostavljajući iza sebe nade koje su polagali u Isusa, koji je bio razapet i pokopan. U početnim rečenicama ovaj događaj prikazuje svojevrsni obrazac ljudske tuge: kraj puta na koji je uloženo toliko energije, rušenje onoga što se činilo bitnim za vlastiti život. Nada je nestala, a tuga je preuzela vlast nad srcem. Sve se urušilo u kratkom vremenu – između petka i subote – u dramatičnom slijedu događaja.

Paradoks je uistinu značajan: taj tužni hod poraza i povratka u svakodnevicu odvija se upravo na dan pobjede svjetla, na Uskrs koji se već u potpunosti ostvario. Dvojica ljudi okreću leđa Golgoti, strašnom prizoru križa koji im je još uvijek u očima i srcu. Sve se čini izgubljenim. Treba se vratiti starom životu, neprimjetno, nadajući se da ih nitko neće prepoznati.

U jednom trenutku njima se pridružuje neki putnik, možda jedan od mnogih hodočasnika koji su bili u Jeruzalemu za Pashu. To je uskrsnuo Isus, ali ga oni ne prepoznaju. Tuga im zamagljuje pogled, briše obećanje koje im je Učitelj više puta ponovio – da će biti ubijen i da će treći dan uskrsnuti. Nepoznati im se pridružuje i pokazuje zanimanje za ono o čemu razgovaraju. Tekst kaže da su se njih dvojica „zaustavila smrkuta lica“ (Lk 24,17). Grčki pridjev koji se koristi opisuje potpunu tugu: na njihovu licu vidi se paraliza duše.

Isus ih sluša, dopušta im da izreknu svoju razočaranost. Zatim ih otvoreno ukorava što su „bezumni i spora srca da vjeruju svemu što su proroci navijestili“ (r. 25) te im, tumačeći Pisma, pokazuje da je Krist morao trpjeti, umrijeti i uskrsnuti. U srcima dvojice učenika ponovno se rađa toplina nade; kad padne večer i stignu do odredišta, oni pozivaju tajanstvenog suputnika da ostane s njima.

Isus prihvaća i sjeda s njima za stol. Zatim uzima kruh, lomi ga i daje im. U tom trenutku učenici ga prepoznaju... ali On odmah iščezava iz njihova pogleda (r. 30–31). Gesta lomljenja kruha otvara oči njihova srca, ponovno osvjetljava pogled zamućen očajem. Tada im sve postaje jasno: zajednički hod, blaga i snažna riječ, svjetlo istine... Odmah se budi radost, energija ponovno struji kroz umorne udove, sjećanje postaje zahvalno. I njih dvojica se žurno vraćaju u Jeruzalem da sve ispričaju drugima.

„Gospodin je doista uskrsnuo“ (usp. r. 34). U tom prilogu „doista“ sadržano je sigurno ispunjenje naše ljudske povijesti. Nije slučajno da je to pozdrav koji si kršćani upućuju na Uskrs. Isus nije uskrsnuo samo riječima, nego stvarno – svojim tijelom koje nosi znakove

muke, vječni pečat njegove ljubavi prema nama. Pobjeda života nije prazna riječ, nego stvarna i opipljiva činjenica.

Neočekivana radost učenika iz Emausa neka nam bude nježan podsjetnik kad nam put postane težak. Uskrsnuli je taj koji potpuno mijenja perspektivu, ulijevajući nadu koja ispunja prazninu tuge. Na putovima našeg srca, Uskrsnuli hoda s nama i za nas. On svjedoči poraz smrti, potvrđuje pobjedu života unatoč tami Kalvarije. Povijest još uvijek ima razloga za nadu u dobro.

Prepoznati Uskrsnuće znači promijeniti pogled na svijet: vratiti se svjetlu da bismo prepoznali Istinu koja nas je spasila i koja nas spašava. Sestre i braćo, ostanimo budni svaki dan u čudu Uskrsa uskrsnuloga Isusa. Samo On čini mogućim – nemoguće.